

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <http://hoiaihuubienhoatx.org/>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hạnh giới thiệu bài **Tự Tình Cùng Con Gái** của thân hữu cố soạn giả **A Lý Phụng Tuyên**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời đồng hương và thân hữu thưởng lãm.

Trân trọng.

TỰ TÌNH CÙNG CON GÁI

Khi con vừa chập chững biết đi
Có lần, mẹ hỏi: “Con thương ai nhiều nhất?”
Con e ấp, ngã vào lòng của mẹ
Bập bẹ nói câu: “Con thương mẹ nhất nhà!”

Rồi sau này, con được lớn thêm hơn
Mẹ hỏi: “Sau này lớn lên, con làm gì nuôi mẹ?”
Con đáp khẽ: “Con sẽ làm cô giáo”
Ba cười nói rằng: “Giáo chức là “dứt cháo” đó nghen con!”

Nghề giáo bây giờ không còn sự thanh cao
Khi chuyện dạy thêm
Thầy, cô coi đó là thu nhập cho cuộc sống!
Lương thầy, cô chỉ hơn ba triệu đồng một tháng
Không dạy thêm,
Thầy cô lấy gì để lo cho cuộc sống của mình?

Con nhìn ba bằng ánh mắt ngạc nhiên
Khẽ nói: “Sau này lớn lên con sẽ học làm bác sĩ”
Ba lại cười: “Con ơi, lương y bây giờ như dì ghẻ!”
Bác sĩ ngày nay đã... “gãy cánh thiên thần!”

Mãi đến thời gian sau này,
Khi sắp bước vào lứa tuổi thành nhân
Tuổi của con vừa tròn đôi tám
Mẹ vẫn lặp lại hỏi ngày xưa cũ
Con nhìn mẹ trả lời:

- “Con muốn học làm nhà báo, nhà thơ!”

Ba khẽ bảo: “Con ơi đừng có nằm mơ!
Con gái mà làm nhà báo, nhà thơ, rủi nhiều, may ít
Người ta rất ngại,
Khi phải hỏi cưới cô dâu, với cái nghề vốn nhiều cay nghiệt!
“Nhà báo nói láo ăn tiền” – Câu nói vẫn còn lưu truyền trong cõi
nhân gian!

Cuộc sống bây giờ đầy đầy bọn “láo địa, láo thiên!”
Mà nhà báo, nhà thơ bị xem như một giuộc!
Nhà thơ bây giờ giống như đười ươi đi guốc
Nên có câu nói mỉa mai rằng:
- “Ngày xưa ra ngõ gặp anh hùng
Bây giờ ra ngõ gặp nhà thơ!”

Con nhìn ba bằng ánh mắt xa xôi
Giọng ấp úng: “Hay là con thi vào nhạc viện học làm ca sĩ?”

Mẹ vội vàng phản đối:
- “Chẳng nên như vậy đâu con
Làm thân con gái đừng bao giờ chọn cái nghề có vằn i... ngã ỉ”

Sẽ khó có được mái gia đình êm ấm
Hạnh phúc đê huề bên cạnh chồng con
Con hãy hình dung mà xem
Trong cái gọi là giới “sô-bít”... “sô-bét” hiện nay,
Có mấy cô nàng có được mái gia đình êm ấm?
Lại “phát sinh” ra một “đại danh từ” mới
- Những “người mẹ đơn thân”
Đó là họ dùng chữ nghĩa nguy tạo mà thôi
Chớ nói thẳng ra,
Đây là hạng gái không chồng mà chữa!
Cái ngữ này, ngày xưa vào thời của “Quan Âm Thị Kính”
Chắc chắn sẽ bị cạo đầu, bôi vôi đóng bè chuối thả trôi sông!
Ấy vậy mà...
Họ xem đây như là “hiện tượng”
Gương mặt chay ì ra, không còn biết xấu hổ là gì!
Đám ca “sỡ” ngày nay
Chúng sống buông thả, không cần biết đến ngày mai
Lại nguy tạo cho đó là một “phong cách” sống!
- Không chồng mà chữa mới ngoan
Con gái của mẹ chắc chắn là không bao giờ dám làm như thế!

Con biết không?
Ca sĩ ngày xưa khi xuất hiện trên sân khấu
Chỉ trang điểm nhẹ nhàng, với chiếc áo dài thùy my, thướt tha
Họ hát với lòng yêu nghề, chớ không hề để mang lấy tiếng tai!
Cuộc sống rất là hiền hoà mẫu mực
Nên họ có một gia đình hạnh phúc
Người có chồng là trung tá
Người kết hôn với bác sĩ, kỹ sư
Người nên duyên với anh chàng đại úy
Quan chức ngày xưa rất là có giá trị

Chớ không như đám “tiên sĩ” bây giờ!

Ca “sôi” ngày nay hoàn toàn khác hẳn ngày xưa
Nó chỉ giỏi “hét”, chớ không hề biết hát
Lại còn “tự phong” là... “sao” này, “sao” nọ!
Loại nhạc của bọn này “hét” xong rồi bỏ xó
Làm gì được vinh hạnh trở thành “Tình khúc vượt thời gian?”

Con hãy lánh xa cái vần i... ngã ã nghen con
Có người mĩa mai - gọi đám giỏi “hét” ngày nay là... ca “đĩ!”
Bởi tự thân của chúng
Có khác gì là gái điếm hạng sang!
Cái ngữ này có ai thèm cười
Nên buộc lòng chúng phải... làm “người mẹ đơn thân!”

Con ơi!
Làm thân con gái, mái ấm gia đình là trên hết!
Không gì hạnh phúc cho bằng
Khi con có được người chồng nhân hậu, thuần lương!
Rồi sẽ một ngày
Khi con vào tuổi xế chiều răng long, đầu bạc
Con sẽ thấy,
Trên đời này, không có gì thiêng liêng cho bằng tình chồng vợ!
“Con nuôi cha, không bằng bà nuôi ông”
Làm thân con gái lớn lên con phải theo chồng
Được bước lên xe hoa, đó là niềm vui trọng đại

Con hãy nghe lời ba mẹ
Hãy sống cuộc đời bình dị, trong một gia đình hạnh phúc ấm êm
Vợ chồng hôm sớm có nhau, san sẻ những buồn vui
Cả hai trong đời không thể thiếu

Hạnh phúc ấy, không bạc vàng nào mua được!

Con đừng nên nghĩ làm rằng

- Những thứ hào nhoáng trên sân khấu nó giống như sự thật ngoài đời

Khi bức màn nhung khép lại

Không biết bao nhiêu là giọt nước mắt tuôn rơi!

- Hãy trở về với thực tại con ơi!

A LÝ PHƯỢNG TUYỀN